

BOTÁR ATTILA

*Fobász csizma alól**Holnapja elillan, de a múltjába se látbat.**Torz próféta abány, rászedi, rágja fülét:
mozduljon a jámbor, mit akar még e röögöktől,
„más ország kenyerén élni a kor szava hív” –**Nincs föld elígértébb. A jövőből kitagadtabb
népet Nap-bivalyunk háta aligha cipelt.**Természete és álmai más-másfele búzzák,
friss szántásba vető mozdulat élteti még,
s békélteti szent köznapok álomtalan álmát
össze a történet férgéivel: az idillt.**Így szétszakadó lényé gyanútlan darabokban
sebzi, ha érintik társai, dülja magát.**Alvása nehéz. Körbe diók válnak az ágtól.**Héjuk a nyári derűt őrzi, de roppan a ház,
s nyers csontfedeléből a fobász csizma alól kél –**Törve sarokvassal csíra-típort genezis.**Kapcsolatok**A költőnök kiáltáskényszere. Ez a láthatatlan szál közöttük.
Velük nem ez köt össze, nekem a bal szemem viszket,
egy hiedelemtől, célzástól, trachomától.**Csak álltak a kivilágított falnál, odasodort színek,
nem is döbbsenten, verseiket meztelenségük elé tartva,
így hűvösebbek, nyersebbek minden röntgen-fotónál,
diófa subog, varjú ültette ide még a két háború között:**öregapám kedves fája védőn környékezi a képet
a falnál, ahol ők tetőtől talpig versben –
aztán a hallgatás fölé emelkedő csönd
nyiszálja el a fedetlen sikolyt.*

Kitudódik

*Vizekkel, holddal közös titkúak.
Tekintetük virágok veszedelme.
És átvezetnek örvénylő hidak,
és ők a túlpárt égben gyökerezve –*

*A kegyelem és foganás egész
művével állják, felbő és kevély rügy,
hogy kitudódik: nincsen születés
csak általuk, csak őbenniük, csak értük.*

Tenyeredbe így költözöm

*Már négy elem. A levegő,
a föld, a tűz, a víz vitt
két nap között. S milyen erő!
Gyűrűtlen ujjad izzik.*

*Szilánk leszek. Abogy a csont.
A mély eszi szilánkra.
Fölöttem füvek, s szél bolyong.
Fölöttem csillag-ábra.*

*Beporozna a négy kerék:
valami sárga nyílják.
Az átváltozás ünnepét
a csóva-szárnyú pillék*

*ragyogtatják. Nincs forduló.
Öröklét. Visszatérés.
Már négy elem, és halkuló
tárcsák nyögése, békés*

*a mélynél mélyebb csillogás.
Az ujjperced aranyra
szomjasan lángol. Babonáz,
begyűr a sorsvonalba –*

*Ökölbe fogj, abogy a föld,
többé ne dideregjek,
megállsz velem, és földre dőlt
8-as a térded, melled.*

*Kitépnél a két nap közül,
mert egyetlen valóság
a pillanat mint Híd feszül:
úgy ország, hogy nem ország.*

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, háborús menekültként jutott át Magyarországra. Veszprém-ben él. Legutóbbi kötete: *Éneklő nyomokért* (versek, 2009).